

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 maja 2013r.,
sprawy **R. P.**,
skazanego z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 270§1 k.k. oraz 11§2 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 sierpnia 2013 r., zmieniającego
wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 28 listopada 2012 r.

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzut związany z naruszeniem prawa procesowego, którego miałby dopuścić się Sąd Odwoławczy, gdy w istocie skierowany jest on przeciwko ustaleniom faktycznym i ocenom dokonany przez Sąd I instancji. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia jedynie od wyroków sądów odwoławczych oraz art. 523§1 k.p.k., który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu ustaleń faktycznych.

W przedmiotowej sprawie skarga kasacyjna właśnie zmierza do kolejnego

zakwestionowania prawidłowości dokonanej przez Sąd pierwszej instancji oceny materiału dowodowego oraz ustaleń faktycznych. Nie zawiera ona żadnych tego rodzaju zarzutów procesowych, które mogłyby wskazywać, iż Sąd Odwoławczy przy rozpoznaniu apelacji naruszył treść art. 433 § 2 k.p.k., bądź art. 457 § 3 k.p.k., a zarzuty kasacyjne w istocie stanowią powielenie zarzutów apelacyjnych. Tymczasem postępowanie kasacyjne nie może stanowić powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest swego rodzaju trzecią instancją odwoławczą.

Niezasadny jest podniesiony w kasacji zarzut naruszenia przez Sąd odwoławczy art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. Sąd II instancji rozważył wszystkie zarzuty i wnioski podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego i wystarczająco umotywował swój stosunek do nich (strona 5-9 uzasadnienia). Uzasadnienie wyroku Sądu Odwoławczego w pełni odpowiada wymogom określonym w art. 457 § 3 k.p.k. Nie można utożsamiać faktu nie podzielenia zasadności podniesionego w apelacji zarzutu z brakiem ustosunkowania się do niego. Zresztą należy po raz kolejny zauważyć, iż kasacja jest w istocie kopią apelacji. Przy pewnych tylko modyfikacjach (w apelacji podnoszono zarzut błędu w ustaleniach faktycznych) niezbędnych dla nadania skardze formy kasacji obrońca powieliła prawie wszystkie zarzuty apelacji, a także część przywołanej na ich poparcie argumentacji. Jednocześnie skarżący nie wskazuje w sposób konkretny na czym polegają wady uzasadnienia Sądu Odwoławczego poprzestając na powtórzeniu zaprezentowania własnego stanowiska w sprawie.

Tymczasem powtórzenie w skardze kasacyjnej argumentacji prezentowanej uprzednio w apelacji może być skuteczne tylko wówczas, gdy Sąd Odwoławczy nie rozpozna należycie wszystkich zarzutów i nie odniesie się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia w sposób zgodny z wymogami określonymi w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., co nie miało miejsca w niniejszej sprawie.

Należy również przypomnieć, iż stopień szczegółowości rozważań Sądu Odwoławczego uzależniony jest od jakości oceny dokonanej przez Sąd I instancji. Jeżeli ta ocena jest wszechstronna, pełna, logiczna i wsparta zasadami doświadczenia życiowego, a więc odpowiada w pełni wymogom nałożonym przez reguły z art. 7 k.p.k., to wówczas sąd rozpoznający apelację zwolniony jest od drobiazgowego odnoszenia się do jej zarzutów, kwestionujących w rzeczywistości

taką ocenę. W takim wypadku wystarczające jest wskazanie głównych powodów nie podzielenia zarzutów apelacji, a następnie odesłanie do szczegółów uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji. Jakkolwiek jest rzeczą oczywistą, iż na sądzie odwoławczym ciąży obowiązek rozpoznania wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, nie oznacza to jednak bezwzględnego wymogu szczegółowego umotywowania każdego argumentu w sposób samodzielny, wystarczające jest bowiem odwołanie się w tym zakresie do zaakceptowanej argumentacji bez zbędnych powtórzeń.

Skoro w przedmiotowej sprawie Sąd I instancji sporządził uzasadnienie swego wyroku w taki sposób, iż w pełni odpowiadało ono wymogom z art. 424 § 1 k.p.k., nadto zawiera ono pełną i rzetelną ocenę całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, to Sąd Apelacyjny nie miał potrzeby bardziej szczegółowego, niż to uczynił, odnoszenia się do poszczególnych zarzutów apelacji. Każdy zaś z podniesionych w apelacji zarzutów został przez Sąd Odwoławczy dostrzeżony, a uzasadnienie jego wyroku zawiera precyzyjne odniesienie do nich ze wskazaniem konkretnego dowodu, na którym oparł się Sąd rozstrzygając tę kwestię.

Oдноśnie kwestii „wysyłania faksów”, podniesionej jako samodzielny zarzut, to przypomnieć należy, że przecież z uzasadnienia wyroku Sądu Odwoławczego jasno wynika, iż zajął on wprost stanowisko w tej sprawie prezentując je na k.8 uzasadnienia swego wyroku.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.